

Arrest

nr. 340 946 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 5 september 2024 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 8 augustus 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Tbilisi. U heeft drie kinderen – K. C., A. L., en T. G. – met drie verschillende vaders.

U werkte in Tbilisi in de horecasector, als sniper bij het Georgische leger, en monitorde beveiligingscamera's voor een supermarkt.

U had vanaf 2016 een relatie met de politieman A. J. Hij gebruikte tijdens uw relatie fysiek geweld tegen u en intimideerde u. Nadat hij u in september 2017 verkracht had en ermee gedreigd had video's hiervan te tonen aan uw kinderen, wendde u zich tot de algemene inspectie die toezicht houdt op de politiediensten. Zij verwezen u door naar het politiekantoor. U legde op het politiekantoor uit wat er gebeurd was. Op het politiebureau wou men uw verklaring pas afnemen nadat u vermeld had dat u zich al tot de algemene inspectie had gewend. Nadat u aan de politieagent I. Z. uitgelegd had wat er gebeurd was, vertelde hij u dat u de zaak niet moeilijk moest maken. Er werd in plaats van verkrachting genoteerd dat hij u psychologisch en moreel onder druk had gezet en er werd een contactverbod uitgevaardigd tegen hem voor één maand.

A. J. kwam nadien 's avonds bij u langs en vertelde u dat dit contactverbod voor hem niets betekende en hij dreigde ermee u te laten verdwijnen. Hij vertelde u dat hij bij de politie werkte omdat hij bloedverwanten had bij het ministerie van Binnenlandse zaken. Het was zijn neef die viceminister was ten tijde van minister Kakharja. Daarnaast was zijn moeder agitator geweest bij verkiezingen en had zij als vertegenwoordiger van de partij Georgische Droom toezicht gehouden op de verkiezingen. Toen u I. Z. uitlegde dat A. J. u bleef viseren, vroeg I. u of hij met zijn eigen nummer belde, of hij zijn naam had vermeld, en of hij u bedreigd had met zijn naam. U zei dat dit niet het geval was en hij antwoordde u dat ze dan niets tegen hem konden doen. Omdat u geen andere keuze had, heeft u het nadien terug goed gemaakt met A. J. en jullie woonden opnieuw 6 maanden samen. Uiteindelijk zette u hem buiten na een ruzie over het feit dat hij uw geld, dat bedoeld was voor de huishuur, had gebruikt om zelf te spenderen. Hij bleef u nadien lastigvallen en bedreigen. Hij probeerde uw kind te ontvoeren, zette uw zoon A. onder druk en zei slechte dingen over u tegen hem, kwam naar uw wijk, wachtte u op bij u thuis, en volgde u met een wagen. Daarnaast plaatste hij een pistool tegen uw hoofd en dreigde hij ermee u te doden.

Op 31 mei 2018 kwam A. J. naar uw woning en begon op uw deur te kloppen. U was toen alleen thuis met uw dochter T. Omdat u bang was, vroeg u uw zus Tatiana om de politie te bellen. Toen de politiepatrouille een uur later langskwam, lieten ze A. J. bij u binnen. U vroeg hen waarom ze hem binnenlieten, en legde hen uit dat er aan hem een contactverbod werd uitgevaardigd en hij een gewelddadig persoon is. De politie luisterde niet naar u maar naar A. J. die u beledigde. Hij verzon dat u een hoer was en dat u de huur van het huis niet betaalt. De politie concludeerde dat jullie een relatie hadden, dat jullie een ruzie hadden, en dat jullie hun tijd verspilden. Zowel de eigenaar als uw ex-man M. G., die ook de vader was van T., kwamen vervolgens bij u thuis aan. Toen uw ex-man de situatie zag, zei hij tegen u T. aan te kleden zodat ze met hem mee kon gaan, en hij vertelde u dat hij ervoor zou zorgen dat uw zoon A. van school zou worden afgehaald. Toen u naar een andere kamer ging om de luiers van T. te verversetten, volgde A. J. u en schoot hij naar uw rug. Daarna ging hij naar de keuken en schoot hij richting uw ex-man. U raakte hierdoor gewond en uw ex-man overleed.

Naar aanleiding van dit incident, werd er een strafrechtelijke procedure opgestart tegen A. J. door de openbare aanklager. U werd tijdens deze procedure bijgestaan door een advocaat van de, door de EU gefinancierde, NGO S. U ging samen met uw advocaat naar het parket en zag dat het dossier enkele fouten bevatte: de bloedtest van A. J. werd afgenomen de dag na de feiten, het dossier stelde dat er twee schoten werden afgevuurd terwijl het drie schoten waren volgens u, en er werd verborgen dat hij zijn dienstwapen gebruikt had. Het parket zei dat dit was wat zij ontvangen hadden en dat ze het dossier zouden laten hoe het was.

Uw ex-partner werd in eerste aanleg in Tbilisi veroordeeld wegens moord, onder artikel 109 van de strafwet, en gendergeweld, onder artikel 126 van de strafwet, en er werd hem een gevangenisstraf van 16 jaar opgelegd. De procureur, die levenslang had geëist, ging in beroep. De beroepsrechtbank verhoogde de gevangenisstraf tot 17 tot 18 jaar. Nadat de procureur cassatieberoep aantekende, werd A. J. definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar. U werd naar aanleiding van deze feiten ook erkend als slachtoffer. Het parket van Tbilisi gaf toe dat het ministerie van Binnenlandse Zaken niet de nodige reactie had gegeven op uw vraag om beschermd te worden en er werd aan de politieagenten die betrokken waren bij dit incident een voorwaardelijke gevangenisstraf van 3 jaar opgelegd wegens onverschilligheid en het overschrijden van hun autoriteit.

U verliet Georgië een eerste keer in 2019 en reisde naar Polen. U diende er een verzoek om internationale bescherming in maar zette uw procedure stop en keerde terug naar Georgië omdat het in Polen heel moeilijk was voor u om daar te verblijven. U vestigde zich bij uw terugkeer opnieuw in Tbilisi.

U vertrok definitief uit Georgië op 11 augustus 2024 en reisde naar Frankrijk. U verbleef er drie weken en reisde verder naar België. U diende hier op 6 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Georgië opnieuw problemen te kennen met A. J. omdat u denkt dat hij elk moment kan vrijkomen. U denkt dit omdat u op 30 januari 2025 tijdens het programma S. E. van N. M. op TV P. had

gezien dat 630 personen amnestie hadden gekregen. U contacteerde N. M. via Messenger om te vragen of A. J. op deze lijst van personen stond maar kreeg van hem geen antwoord. Naast de problemen met uw ex-partner, vreest u in hoofde van uw zoon dat hij bij terugkeer kan vervolgd worden door de autoriteiten. U stelt dat de zoon van uw zus Tatiana een politieke gevangene is omdat hij deelnam aan protestacties en demonstraties, en u vreest dat hetzelfde zal gebeuren met uw zoon als hij in actie zou komen voor politieke gevangenen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: de paspoorten van u, uw dochter T., en uw zoon A.; een USB-stick met beelden van de bodycams van de politiepatrouille betreffende het incident op 31 mei 2018 en berichten uit de Georgische pers over dit incident; een document van het parket betreffende uw erkenning als slachtoffer; medische documenten inzake het incident op 31 mei 2018; en screenshots van de berichten die u stuurde naar N. M.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u verklaarde dat u verkoos om door een vrouwelijke PO gehoord te worden (zie vragenlijst BPN), dient te worden opgemerkt dat uit het persoonlijk onderhoud, dat werd afgenomen door een mannelijke PO, blijkt dat u uw asielmotieven wel degelijk kenbaar hebt kunnen maken en dat u op een volwaardige manier hebt kunnen deelnemen aan het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij terugkeer naar Georgië opnieuw zult worden gevisieerd door uw ex, die mogelijk uit de gevangenis zou worden vrijgelaten. In hoofde van uw zoon vreest u dat hij mogelijk problemen zou kennen omwille van de huidige politieke situatie in Georgië.

Wat betreft de vrees ten aanzien van uw ex, dient te worden opgemerkt dat u niet aantoont dat deze vrees bij terugkeer naar Georgië actueel zou zijn.

Uw ex werd ongeveer 2 jaar na het incident op 31 mei 2018 definitief veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf wegens onder andere moord en gendergerelateerd geweld.

U toont vooreerst niet aan dat hij u op dit momenteel nog zou willen viseren. Zo geeft u aan dat u na zijn veroordeling niets meer van hem vernomen heeft en enkel twee keer een bericht heeft gekregen van een ex-collega van uw man die vroeg hoe het met u ging, wat u deed, waar u werkt (CGVS, pg. 16).

U toont verder niet op concrete wijze aan dat hij vrijgelaten zou zijn of dat hij zou worden vrijgelaten onder een amnestieregeling (CGVS, pg. 16 & 17). U veronderstelt enkel dat dit zou kunnen gebeuren. U heeft voor uw vertrek uit Georgië weinig of geen pogingen ondernomen om informatie te verkrijgen of hij nog in de gevangenis zit. U stelt dat u bij politiekantoor heeft gevraagd hoe u zal vernemen wanneer hij vrijkomt. Ze vertelden u dat er brief zal gestuurd worden. U geeft hierbij aan dat de post niet werkt en de politie jou niet verwittigt. U geeft aan zich niet geïnformeerd te hebben bij een advocaat hoe u geïnformeerd zou worden over zijn vrijlating. U geeft verder aan dat u zich niet probeerde te informeren bij rechtbank of procureur omdat het de privacy van de veroordeelde betreft en niemand daar op gaat antwoorden. Ook na uw vertrek uit het land heeft u geen stappen ondernomen om zich te informeren via advocaat, procureur, of rechtbank. U contacteerde enkel een journalist die een artikel had geschreven over de amnestie van gevangenen, maar die reageerde niet.

Uw verklaringen over toegang tot informatie over (mogelijke) vrijlating van A. J. en over mogelijkheid tot amnestie zijn echter niet in overeenstemming met de betreffende wetgeving. U werd tijdens het proces tegen uw ex-partner officieel erkend als slachtoffer. Wat betreft mogelijkheden om informatie te verkrijgen, kan verwezen worden naar artikel 57 van de criminal procedural code (toegevoegd aan uw administratief dossier) dat de rechten van het slachtoffer bepaalt. Hieruit blijkt dat een slachtoffer onder andere het recht heeft om informatie over de eventuele invrijheidstelling van een veroordeelde. Wat betreft amnestie, bestaat er volgens de laatste amnestiewet van september 2024 (toegevoegd aan uw administratief dossier) uitdrukkelijk géén mogelijkheid voor personen die onder artikel 109 veroordeeld werden om amnestie te krijgen.

U kunt ook niet aannemelijk maken dat A. J. vervroegd zou vrijkomen omwille van politieke connecties met de regeringspartij Georgian Dream. Zo lijken uw verklaringen over de banden tussen de familie van A. J. en Georgian Dream weinig overtuigend (CGVS, pg. 12). U kent de naam niet van de neef van A. J. die viceminister zou geweest zijn van Binnenlandse Zaken en heeft zich hierover zelfs niet geïnformeerd. De beweerde rol van de moeder van A.J lijkt ook zeer beperkt te zijn binnen Georgian Dream: ze zou tijdens de verkiezingen op een lijst van de partij hebben gestaan. Daarenboven, indien uw ex-partner sterke, belangrijke banden zou hebben met overheid, houdt het bovendien geen steek dat de procureur – die de staat vertegenwoordigt – twee keer in beroep zou gaan om zwaardere straf te eisen.

Bovendien kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat de Georgische autoriteiten u bescherming kunnen en willen bieden indien A. J. op het einde van zijn gevangenisstraf zou vrijkomen en u opnieuw schade zou willen berokkenen. De vaststelling dat de reactie van de autoriteiten op het geweld tegen u initieel tekortkomingen vertoonde, doet hier geen afbreuk aan. De betrokken politieagenten werden gestraft voor hun inadequate reacties. Het feit dat A. J. ondertussen een veroordeelde moordenaar is, doet vermoeden dat de autoriteiten bij mogelijke volgende feiten veel sneller en gepaster zullen optreden.

Ten slotte, zijn ook de veronderstelde problemen die uw zoon zou kunnen krijgen bij terugkeer naar Georgië weinig aannemelijk. U beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, pg. 8) dat de zoon van uw zus op dat moment in Georgië in de gevangenis zat omwille van deelname aan demonstraties en protestacties tegen de regering. U legt hier echter geen enkel bewijs van voor. Uw veronderstelling dat uw 17-jarige zoon bij terugkeer naar Georgië omwille van het lot van zijn neef eventueel actie zou kunnen ondernemen om de politieke gevangenen in Georgië te steunen en dat hij daarbij eventueel ook opgepakt zou kunnen worden en naar in de gevangenis zou belanden is een loutere hypothese. Uit uw verklaringen bij de DVZ of het CGVS blijkt overigens op geen enkele manier dat uzelf of uw zoon in het verleden reeds politiek actief zouden zijn geweest of zou hebben deelgenomen aan anti-regeringsprotesten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet aannemelijk kunt maken dat u bij terugkeer naar Georgië een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, zou kennen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De paspoorten van u, uw dochter T., en uw zoon A. attesteren jullie identiteit. De usb-stick met beelden van de schoudercamera van de politieagenten die tussenkwamen tijdens het incident op 31 mei 2018, de berichten in de Georgische pers over dit incident, een document van het parket betreffende uw erkenning als slachtoffer en de medische documenten in zake het incident op 31 mei 2018 betreffen elementen die niet worden betwist. De screenshots van de berichten die u stuurde naar de journalist N. M. die een reportage maakt over de amnestieregeling in Georgië kunnen hooguit aantonen dat u hem hebt proberen contacteren, maar daarmee toont u niet aan dat uw ex-partner amnestie zou hebben gekregen en zou zijn vrijgelaten uit de gevangenis.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van "de gegrondheid en de wettigheid van de beslissingen inzake hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus". Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster tevens de schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanvoert.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoekster in op haar vrees ten aanzien van haar ex-partner, A. J. Wat betreft de overweging van de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoont dat haar ex-partner haar op dit moment nog steeds iets zou willen aandoen, benadrukt zij dat zij verklaarde dat zij twee berichten ontving van een voormalige collega van haar ex-partner, die haar vroeg hoe het met haar ging, wat zij deed en waar zij werkte. Verder in haar verzoekschrift voegt zij in dit verband nog toe dat haar ex-partner vanuit de gevangenis nog steeds contact heeft met de buitenwereld en dat het niet onmogelijk is dat hij mensen inschakelt om wraak te nemen op haar.

Verder hekelt verzoekster de overwegingen van de bestreden beslissing dat zij niet aantoont dat haar ex-partner zou vrijgelaten zijn of zou worden vrijgelaten in het kader van amnestie, daar zij enkel veronderstellingen uit en weinig moeite deed om hierover informatie te bekomen. In deze betoogt zij dat de verwerende partij zich enkel beroept op de theorie en wat er op papier in de wet staat. Volgens haar is de praktijk helemaal anders en worden de rechten van slachtoffers in Georgië absoluut niet gerespecteerd. Onder verwijzing naar algemene informatie stelt zij dat er recentelijk vrouwen het slachtoffer zijn geworden van geweld en discriminatie vanwege de politie en dat het moeilijk te geloven is dat autoriteiten die de rechten van vrouwen met de voeten treden ook hun rechten zouden eerbiedigen wanneer zij al het slachtoffer zijn geweest van geweld. Zij vervolgt dat de Georgische autoriteiten, die geacht worden bescherming te bieden, zich zelf schuldig maken aan geweld. Zij besluit dat zij geen vertrouwen meer heeft in haar autoriteiten. Te dezen voegt zij nog toe dat zij verklaarde dat de politieagenten die haar ex-partner hebben gearresteerd niet eerlijk zijn geweest, daar in hun rapport staat dat hij een wapen bij zich had maar niet dat hij het gebruikt had, en dat zij dit opzettelijk deden om zijn zaak niet te verergeren. Tot slot oppert zij dat het feit dat haar ex-partner geen amnestie zou kunnen krijgen omdat hij veroordeeld werd op grond van artikel 109 van het wetboek van strafrecht, onvoldoende is om haar vrees terzijde te schuiven.

Tevens is verzoekster het niet eens met het gestelde in de bestreden beslissing dat zij niet op een geloofwaardige wijze aantoont dat haar ex-partner vroegtijdig zou vrijkomen vanwege zijn politieke banden met de regerende partij, Georgische Droom. Concreet betoogt zij dat de autoriteiten van het dossier van haar ex-partner een "*schijnbaar*" voorbeeld wilden maken inzake bestraffing, omdat hij machtsmisbruik had gepleegd door een wapen te gebruiken. Zij verduidelijkt in deze dat het de hele werking van de dienst was die in twijfel getrokken werd en dat zijn straf daardoor verzwaard werd, op verzoek van het openbaar ministerie. Zij vervolgt dat het echter niet het openbaar ministerie is dat een vervroegde vrijlating van een gedetineerde toelaat. Volgens verzoekster betekent het feit dat de autoriteiten in theorie voor de rechtbank een voorbeeld wilden stellen door haar ex-partner te straffen dan ook niet dat hij in de praktijk geen aanspraak maakt op een vervroegde vrijlating.

Tot slot meent verzoekster dat zij in dit verband niet kan rekenen op nationale bescherming. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat haar ex-partner wel degelijk voor moord werd veroordeeld en de betrokken politieagenten gestraft werden voor hun onaangepaste reacties, merkt verzoekster op dat de verwerende partij andermaal het gerechtelijk en het penitentiair systeem met elkaar verwart. Onder verwijzing naar algemene informatie stelt zij dat de beslissingen van de gevangenisautoriteiten in Georgië niet altijd juist en gerechtvaardigd zijn. Zij vervolgt dat de verwerende partij onder deze omstandigheden niet kan beweren dat haar ex-partner nooit zal kunnen genieten van een soepelere maatregel, des te meer daar hij nauwe banden heeft met de politieke partij Georgische Droom. Zij benadrukt dat de argumentatie van de commissaris-generaal om dit te betwisten uitermate betwistbaar is. Zij voegt hier nog aan toe dat het feit dat zij de naam niet kende van de neef van haar ex-partner, die viceminister van binnenlandse zaken was, niet relevant is. Luidens het verzoekschrift koos zij ervoor om eerlijk te blijven in haar verklaringen, terwijl het voor haar veel makkelijker zou zijn geweest om deze naam op het internet te zoeken.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op de problemen van haar zoon. Na het herhalen van haar verklaringen in dit verband en hetgeen de commissaris-generaal hierover in de bestreden beslissing oordeelde, stelt verzoekster dat zij het niet eens is met het argument van de bestreden beslissing dat noch zijzelf, noch haar zoon in het verleden op enige wijze politiek actief zijn geweest of hebben deelgenomen aan antiregeringsprotesten. Zij stelt dat haar zoon in 2024 deelnam aan betogingen en dat zij hiervan bewijzen probeert te verkrijgen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet

van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden daar dit artikel betrekking heeft op de handelswijze van de commissaris-generaal na ontvangst van een volgend verzoek om internationale bescherming, terwijl het *in casu* door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming een eerste verzoek om internationale bescherming betreft. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

2.3.5. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele

nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u verklaarde dat u verkoos om door een vrouwelijke PO gehoord te worden (zie vragenlijst BPN), dient te worden opgemerkt dat uit het persoonlijk onderhoud, dat werd afgenomen door een mannelijke PO, blijkt dat u uw asielmotieven wel degelijk kenbaar hebt kunnen maken en dat u op een volwaardige manier hebt kunnen deelnemen aan het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd door haar ex-partner, die momenteel in de gevangenis zit voor moord en gendergeweld. Daarnaast vreest zij in hoofde van haar zoon dat hij vervolgd zal worden door de Georgische autoriteiten omwille van de huidige politieke situatie in Georgië.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Georgië een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zou kennen. Vooreerst (i) kan verzoekster geen internationale bescherming worden toegekend op basis van haar vrees voor haar ex-partner. Enerzijds (a) toont zij, omwille van verschillende redenen, niet aan dat deze vrees nog steeds actueel is. Ten eerste toont zij niet aan dat haar ex-partner haar momenteel nog zou willen viseren. Ten tweede toont zij geenszins op concrete wijze aan dat hij vrijgelaten zou zijn of zou worden onder een amnestieregeling. Ten slotte maakt zij niet aannemelijk dat haar ex-partner vervroegd zou vrijkomen omwille van politieke connecties. Anderzijds (b) maakt zij niet aannemelijk dat zij niet zal kunnen rekenen op bescherming door de Georgische autoriteiten. Daarnaast (ii), wat betreft verzoeksters vrees voor haar zoon omdat de zoon van haar zus in de gevangenis zit in Georgië omwille van zijn deelname aan demonstraties en protestacties tegen de regering, merkt de commissaris-generaal op dat er geen enkel bewijs voorligt inzake de situatie van de zoon van haar zus, dat verzoekster zich in deze baseert op veronderstellingen en dat zijzelf, noch haar zoon ooit politiek actief waren. Tot slot (iii) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het volharden in haar problemen en vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin

2.3.8.3. In eerste instantie vreest verzoekster vervolgd te worden door haar ex-partner, die zelf politieagent was, die fysiek geweld gebruikte tegen haar en haar intimideerde tijdens hun relatie en uiteindelijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twintig jaar voor moord en gendergeweld na een incident op 31 mei 2018.

2.3.8.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat er *in casu* in de huidige stand van de rechtspleging niet wordt getwijfeld aan het geweld vanwege verzoeksters ex-partner waarvan zij in het verleden slachtoffer werd, noch aan het incident van 31 mei 2018 waarna haar ex-man veroordeeld werd.

2.3.8.3.2. De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij dat verzoekster, omwille van verschillende redenen, niet aannemelijk maakt dat de vrees voor haar ex-partner nog steeds actueel is.

Ten eerste toont zij niet aan dat haar ex-partner haar momenteel nog zou willen viseren. In deze merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekster verklaarde dat zij na de veroordeling van haar ex-partner

niets meer van hem vernomen heeft en enkel twee berichten heeft gekregen van een ex-collega van hem, die vroeg hoe het met haar ging, wat zij deed en waar zij werkt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16).

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat haar ex-partner vanuit de gevangenis nog steeds contact heeft met de buitenwereld en het niet onmogelijk is dat hij mensen inschakelt om wraak te nemen op haar, waarna zij verwijst naar voormelde berichten van zijn ex-collega. De Raad oordeelt dat de twee berichten die verzoekster kreeg van een ex-collega van haar ex-partner geenszins kunnen gezien worden als intimidatie vanwege haar ex-partner. Uit niets blijkt dat deze berichten intimiderend bedoeld waren, laat staan dat deze werden verstuurd in opdracht van haar ex-partner. Bovendien kan aangenomen worden dat, indien haar ex-partner haar zou willen intimideren via andere personen, hij doortastender te werk zou gaan dan het louter laten versturen van twee berichten waarin op zeer algemene wijze gevraagd werd naar haar leven. Gelet op het voorgaande, is verzoeksters bewering, dat haar ex-partner haar iets zou aandoen via contacten die hij heeft buiten de gevangenis, geenszins aannemelijk.

Ten tweede toont zij nergens op concrete wijze aan dat haar ex-partner vrijgelaten zou zijn of zou worden onder een amnestieregeling. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“U veronderstelt enkel dat dit zou kunnen gebeuren. U heeft voor uw vertrek uit Georgië weinig of geen pogingen ondernomen om informatie te verkrijgen of hij nog in de gevangenis zit. U stelt dat u bij politiekantoor heeft gevraagd hoe u zal vernemen wanneer hij vrijkomt. Ze vertelden u dat er brief zal gestuurd worden. U geeft hierbij aan dat de post niet werkt en de politie jou niet verwittigt. U geeft aan zich niet geïnformeerd te hebben bij een advocaat hoe u geïnformeerd zou worden over zijn vrijlating. U geeft verder aan dat u zich niet probeerde te informeren bij rechtbank of procureur omdat het de privacy van de veroordeelde betreft en niemand daar op gaat antwoorden. Ook na uw vertrek uit het land heeft u geen stappen ondernomen om zich te informeren via advocaat, procureur, of rechtbank. U contacteerde enkel een journalist die een artikel had geschreven over de amnestie van gevangenen, maar die reageerde niet. Uw verklaringen over toegang tot informatie over (mogelijke) vrijlating van A. J. en over mogelijkheid tot amnestie zijn echter niet in overeenstemming met de betreffende wetgeving. U werd tijdens het proces tegen uw ex-partner officieel erkend als slachtoffer. Wat betreft mogelijkheden om informatie te verkrijgen, kan verwezen worden naar artikel 57 van de criminal procedural code (toegevoegd aan uw administratief dossier) dat de rechten van het slachtoffer bepaalt. Hieruit blijkt dat een slachtoffer onder andere het recht heeft om informatie over de eventuele invrijheidstelling van een veroordeelde. Wat betreft amnestie, bestaat er volgens de laatste amnestiewet van september 2024 (toegevoegd aan uw administratief dossier) uitdrukkelijk géén mogelijkheid voor personen die onder artikel 109 veroordeeld werden om amnestie te krijgen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift hekelt verzoekster dat de commissaris-generaal zich hier louter baseert op wat er in de wet staat, zonder rekening te houden met de situatie in de praktijk waarbij de rechten van slachtoffers in Georgië absoluut niet gerespecteerd worden. De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt informatie bij te brengen die deze bewering staaft. Wat betreft de door haar aangehaalde informatie, waaruit volgens haar blijkt dat vrouwen recent het slachtoffer werden van geweld en discriminatie vanwege de politie en dat de Georgische autoriteiten zich zelf schuldig maken aan geweld, waardoor het moeilijk te geloven is dat dergelijke autoriteiten de rechten van hun burgers zouden respecteren wanneer zij al het slachtoffer van geweld waren, merkt de Raad op dat dit betrekking heeft op geweld door de Georgische autoriteiten in de specifieke context van de anti-regeringsbetogingen sinds eind 2024. Hieruit kan niet zonder meer worden afgeleid dat de rechten van slachtoffers van geweld buiten deze context, hetgeen *in casu* het geval is, niet gerespecteerd worden door de Georgische autoriteiten. Dit blijkt evenmin uit de door verzoekster geciteerde passage inzake het penitentiair systeem in Georgië. Verder kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij haar nalaten om informatie in te winnen over de vrijlating van haar ex-partner tracht te verschonen door te verwijzen naar het gegeven dat de politieagenten in kwestie bepaalde zaken opzettelijk niet vermeldden in hun rapport over het incident van 31 mei 2018 en te stellen dat zij geen vertrouwen meer heeft in haar autoriteiten. Dat de autoriteiten aanvankelijk inadequaat handelden, wordt geenszins betwist. Echter blijkt uit haar verklaringen dat haar ex-partner uiteindelijk wel veroordeeld is geweest tot een gevangenisstraf van maar liefst twintig jaar wegens moord en gender-gerelateerd geweld en dat de politieagenten die inadequaat handelden hier ook voor gestraft werden. Waar verzoekster nog betoogt dat het feit, dat haar ex-partner geen amnestie zou kunnen krijgen omdat hij veroordeeld werd op grond van artikel 109 van het wetboek van strafrecht, onvoldoende is om haar vrees terzijde te schuiven, merkt de Raad op dat – los van het feit dat deze vaststelling wel degelijk terecht en pertinent is – haar vrees geenszins louter op basis daarvan niet wordt aangenomen. De Raad stipt in dit verband aan dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde

onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat zij niet aannemelijk maakt dat haar vrees actueel is.

Ten slotte maakt zij niet aannemelijk dat haar ex-partner vervroegd zou vrijkomen omwille van politieke connecties. Concreet oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat verzoeksters verklaringen over de banden tussen de familie van haar ex-partner en Georgische Droom weinig overtuigend zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Zo kent zij de naam niet van de neef van haar ex-partner, die viceminister zou geweest zijn, en heeft zij zich over deze persoon zelfs niet geïnformeerd. Verzoekster kan niet gevolgd worden dat dit argument niet relevant is en dat zij ervoor koos om eerlijk te blijven, terwijl het veel makkelijker was om deze naam op het internet te vinden. Indien verzoekster vreest dat haar ex-partner vervroegd vrij zou kunnen komen omwille van zijn banden met zijn neef, kan wel degelijk redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich informeert over deze persoon om een inschatting te kunnen maken van haar situatie en dat zij aldus de naam van deze persoon zou kennen. De beweerde rol van de moeder van haar ex-partner binnen Georgische Droom lijkt ook zeer beperkt te zijn. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de moeder optrad als agitator bij verkiezingen en toezicht hield bij verkiezingen als vertegenwoordiger van de partij. Daarenboven en bovenal, indien verzoeksters ex-partner sterke, belangrijke banden zou hebben met de Georgische overheid, houdt het totaal geen steek dat de procureur – die de staat vertegenwoordigt – twee keer in beroep zou gaan om een zwaardere straf te eisen (en ook te bekomen). In deze oppert verzoekster dat de autoriteiten van het dossier van haar ex-partner een schijnbaar voorbeeld wilden maken inzake bestraffing, omdat hij machtsmisbruik had gepleegd door een wapen te gebruiken, het de hele werking van de dienst was die in twijfel getrokken werd en zijn straf daardoor verzaamd werd, op verzoek van het openbaar ministerie, en dat het echter niet het openbaar ministerie is dat een vervroegde vrijlating van een gedetineerde toelaat. Volgens verzoekster betekent het feit dat de autoriteiten in theorie voor de rechtbank een voorbeeld wilden stellen door haar ex-partner te straffen dan ook niet dat hij in de praktijk geen aanspraak maakt op een vervroegde vrijlating. De Raad stelt vast dat de bewering dat de autoriteiten van verzoeksters ex-partner een voorbeeld wilden maken voor de hele dienst, waarvan de werking in twijfel werd getrokken, een loutere *post factum* toevoeging is. Hoe dan ook, of dit nu kaderde binnen het gegeven dat de autoriteiten van hem een voorbeeld wilden maken of niet, blijft het feit dat het openbaar ministerie – die de staat vertegenwoordigt – twee keer in beroep ging om een zwaardere straf te eisen. De beweerde banden van de ex-partner met de autoriteiten waren dus niet sterk genoeg om te verhinderen dat zij een voorbeeld van hem maakten en een zo hoog mogelijke straf probeerden te verkrijgen. Dat het openbaar ministerie niet bevoegd is om de vervroegde vrijlating van een gedetineerde toe te laten, neemt niet weg dat er wel voor had kunnen worden gekozen een lagere straf te vorderen ten aanzien van verzoeksters ex-partner indien hij daadwerkelijk dermate belangrijke banden met de autoriteiten had. Waar verzoekster met haar betoog insinueert dat het feit dat het openbaar ministerie een hogere straf eiste (om van haar ex-partner een voorbeeld te maken) niet betekent dat hij in de praktijk niet toch vervroegd zal kunnen vrijkomen en dat het niet aan het openbaar ministerie toekomt een dergelijke vervroegde vrijlating te bekomen, herhaalt de Raad dat de ex-partner van verzoekster, op vraag van het openbaar ministerie, tot een zware straf, namelijk een gevangenisstraf van twintig jaar, werd veroordeeld. Verder merkt de Raad op dat verzoekster enkel spreekt van banden met de partij Georgische Droom en niet van banden met specifieke schakels binnen de autoriteiten die beslissen over strafuitvoering. Aldus kan niet worden aangenomen dat haar ex-partner en zijn vermeende banden niet konden verhinderen dat het openbaar ministerie een zware straf vorderde, maar wel zouden kunnen verwezenlijken dat hij (onterecht) vervroegd vrij zou komen. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog verwijst naar algemene informatie inzake oneerlijke beslissingen van de lokale autoriteiten inzake het gevangeniswezen in Georgië, merkt de Raad op dat verzoekster – gelet op het voorgaande – niet aannemelijk maakt dat dit zou gebeuren bij haar ex-partner.

2.3.8.3.3. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij niet zou kunnen rekenen op bescherming vanwege de Georgische autoriteiten indien haar ex-partner op het einde van zijn gevangenisstraf zou vrijkomen en haar opnieuw schade zou willen berokkenen. Uit hetgeen voorligt blijkt dat de ex-partner van verzoekster naar aanleiding van het incident van 31 mei 2018 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig jaar voor onder andere moord en gender-gerelateerd geweld. Te dezen merkt de Raad op dat in eerste aanleg een gevangenisstraf van zestien jaar werd opgelegd, dat de procureur – die levenslang had geëist – in beroep ging, dat men zijn straf in graad van beroep verhoogde en dat – nadat de procureur cassatieberoep aantekende – hij definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twintig jaar. Tijdens dit proces werd verzoekster, zo weze herhaald, erkend als slachtoffer, zoals ook blijkt uit het door haar neergelede document van het openbaar ministerie in dit verband. Dit handelen van de Georgische autoriteiten, en het feit dat haar ex-partner ondertussen een veroordeelde moordenaar is, doet vermoeden dat de Georgische autoriteiten zouden optreden indien er zich nieuwe problemen zouden voordoen na zijn vrijlating. Het feit dat de reactie van de Georgische autoriteiten op het geweld van haar ex-partner initieel tekortkomingen toonde – met inbegrip van de gebrekkige rapportering van het incident van 31 mei 2018 – doet hier geen afbreuk aan. De politieagenten die verantwoordelijk waren voor deze tekortkomingen werden overigens bestraft voor hun inadequate reacties. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeksters ex-partner ondertussen een veroordeelde moordenaar is, waardoor kan aangenomen worden dat de autoriteiten bij mogelijke volgende feiten veel sneller en gepaster zullen optreden.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat de verwerende partij het gerechtelijk en penitentiair systeem met elkaar verwart, dat dit laatste systeem niet altijd eerlijk en gerechtigd handelt en dat het feit dat de gerechtelijke autoriteiten zich tijdens het proces tegen haar ex-partner onverzettelijk hebben opgesteld niet betekent dat de penitentiaire autoriteiten dit ook zullen doen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster hier zelf het gerechtelijk en penitentiair systeem met elkaar verwart. Indien haar ex-partner nieuwe feiten zou plegen, zouden het de politionele en gerechtelijke autoriteiten zijn die initieel zouden optreden. Hoe dan ook maakt verzoekster niet aannemelijk dat de penitentiaire autoriteiten niet adequaat optreden ten aanzien van haar ex-partner. De algemene informatie inzake het penitentiair systeem in Georgië, waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst, is niet van aard afbreuk te doen aan de vaststelling dat er in haar geval geen sprake is van inadequaat optreden door de penitentiaire autoriteiten in Georgië. Verder merkt de Raad op dat verzoeksters verwijzing naar de vermeende banden van haar ex-partner met de politieke partij Georgische Droom geenszins dienstig is. Hierboven werd reeds duidelijk gemotiveerd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Tot slot, wat betreft verzoeksters betoog ter terechtzitting dat er in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar algemene informatie inzake bescherming door de Georgische autoriteiten, wijst de Raad erop dat voormelde analyse op basis waarvan besloten werd dat er nationale bescherming voorhanden is in hoofde van verzoekster gebaseerd is op elementen uit haar persoonlijke ervaring met de Georgische autoriteiten en dat zij zelf geen informatie bijbrengt die hier anders over doet denken.

2.3.8.4. Daarnaast vreest verzoekster vervolging in hoofde van haar zoon vanwege de Georgische autoriteiten omwille van de huidige politieke situatie in Georgië. In de bestreden beslissing wordt in dit verband met recht het volgende geoordeeld:

“Ten slotte, zijn ook de veronderstelde problemen die uw zoon zou kunnen krijgen bij terugkeer naar Georgië weinig aannemelijk. U beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, pg. 8) dat de zoon van uw zus op dat moment in Georgië in de gevangenis zat omwille van deelname aan demonstraties en protestacties tegen de regering. U legt hier echter geen enkel bewijs van voor. Uw veronderstelling dat uw 17-jarige zoon bij terugkeer naar Georgië omwille van het lot van zijn neef eventueel actie zou kunnen ondernemen om de politieke gevangenen in Georgië te steunen en dat hij daarbij eventueel ook opgepakt zou kunnen worden en naar in de gevangenis zou belanden is een loutere hypothese. Uit uw verklaringen bij de DVZ of het CGVS blijkt overigens op geen enkele manier dat uzelf of uw zoon in het verleden reeds politiek actief zouden zijn geweest of zou hebben deelgenomen aan anti-regeringsprotesten.”

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat haar zoon in 2024 deelnam aan betogingen en dat zij hiervan bewijzen probeert te verzamelen. De Raad stelt vast dat verzoekster dit nergens aanhaalde tijdens de administratieve procedure en er op heden geen dergelijke bewijzen voorliggen, waardoor dit een louter (*post factum*) blote bewering betreft. Hiermee kan zij niet aantonen dat zijzelf of haar zoon, in weerwil tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, politiek actief waren. Verzoekster laat de overige voormelde pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen volledig ongemoeid, zodat deze ook door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.5. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat de door verzoekster neergelegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.8.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.9.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.9.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS